

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16224/2023
29.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Жарко Вујовић, адвокат из ..., против тужене Стамбене заједнице ... из Ниша, чији је пуномоћник Мирјана Јањић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3482/2022 од 26.01.2023. године, у седници одржаној 29.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3482/2022 од 26.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3482/2022 од 26.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 10679/2020 од 09.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тржаили да се обавезе тужена да сваком од тужилаца на име стеченог без основа исплати по 840 евра за сваку годину и то: за 2015, 2016, 2017. и 2018. годину у динарској противвредности са каматом коју прописује Европска централна банка почев од 15. фебруара за сваку од наведених година до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 133.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3482/2022 од 26.01.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде које се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе члана 17. и 42. Закона о становању и одржавању зграда, у вези члана 210. Закона о облигационим односима, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање у погледу основаности захтева за исплату износа на име закупа за простор на кровном делу стамбене зграде) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињеничноправној ситуацији. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу у овој правној ствари, поднели су 27.02.2018. године, поднели тужиоци који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора одређује према вредности главних захтева сваког од тужилаца засебно, односно, меродавна је појединачно тражена вредност главног захтева, а то су у конкретном случају, износи од по 3.360 евра (за сваког од тужилаца), па како појединачно тражене вредности главног захтева не прелазе динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић